

Bondekonens drivhus og lade.

Grøntsagsstykket var en hel del sværere at holde rent end roe - og kartoffelstykket. Gulerødderne var blandt andet meget længere om at kridte skoene end ukrudtet var, og havde Anna ikke været total omhyggelig med at markere rækkerne, kunne man nemt komme til at fræse eller luge hvor de skjulte planter måtte gemme sig. Det var ærgerligt og spildt arbejde. Men hun blev bedre til det med at markere rækkerne fra år til år.

Nu gik hun og spekulerede på om hun snart var nødt til at begynde med at vande afgrøderne i grøntsagsstykket, fordi hele april måned havde været utrolig tør og varm. Der var en som havde fortalt Anna at for godt 50 år siden i 1959 (hun huskede det ikke selv), havde april måned også været utrolig tør og varm og det år havde det ikke regnet nævneværdig før i september. I mange dele af landet kunne det næsten ikke svare sig at høste afgrøderne. Roerne var ikke andet end små runkne gulerødder.

Anna vandede kun grøntsagsstykket og planterne i drivhuset. Glaspalasten var bygget af overdelen af en gammel høstvogn. Til stængerne havde hun fæstnet gamle vinduer med moderne plastikstrips. Når de ikke var lange nok kunne man altid gribe til hegnstråd eller strik, som man jo havde et stort lager af. Det fungerede udmærket. Når Anna havde fordelt en pæn portion møg fra dyrene inde i høstvognen, gravede hun det ned og om foråret bredte hun nogen gange sort genbrugsplast hen over jorden og i hullerne fra året før kom de nye små planter ned. Her blev der dyrket tomater, agurker, peberfrugter og squash. Også der måtte man på dræbersneglejagt, for det hjemmelavede drivhus var næsten ikke til at få helt tæt, og det betød at bæsterne kunne slippe ind. Sådan var det at bruge gamle materialer. Det var altid sin sag at få bundet tomat- og agurkplanter op, men at holde styr på alle de mange sideskud (skal-skal ikke knipses af), var også en svær beslutning. Drivhusets arkitektoniske fremtoning var ikke noget at skrive hjem om, men det var enkelt, billigt, "næsten bæredygtigt" og hjemmelavet. Men som tiden gik, havde også høstvognen måttet lade livet som drivhus, da nogle af de bærende jernstolper efterhånden var rustet og tæret igennem.

Men der stod et komfortabelt drivhus fra byggemarked øverst på ønskelisten. Det sidste derfra var dog segnet under decemberstormen i 1999. Så Anna var lidt forbeholden i forhold til at binde an med et nyt fra den kant. Anna kunne snart ikke tælle sine hengagne drivhuse på en hånd. Jo der havde været mange forskellige udgaver, store og små, som regel lavet af gamle vinduer. Hun havde også lavet et mobilt drivhus af en gammel kreaturvogn og nogle vinduer. På den måde var vognen blevet genbrugt og havde fået en ny status, frem for at være blevet kasseret. Vinduerne kunne åbnes udefra og plantekasserne stod i en god arbejdshøjde på vognen, alt i alt en rimelig løsning, og så kunne drivhuset køres i skjul for vinterens storme.

Tiden var også inde til at få møget fra dyrene kørt ud fra den del af laden hvor dyrene havde gået i dybstrøelse vinteren over. Møget blev lagt i en stor bunke i et hjørne af marken, overdækket med plast, hvor det så lå til efteråret, hvor det igen blev tilført jorden som god gødning. Bella og Mulle, som en del af tiden var opstaldet i

Bondekonens drivhus og lade.

vinterhalvåret, havde det privileg at få fjernet deres møg hver anden dag. Med trillebør kørte Anna deres møg ud og fordelte det på grøntsagsstykket enten med det samme eller lod det ligge i små bunker som brikker på et skakbræt til senere spredning.

Med frontlæssergrebet på den lille Ferguson måtte Anna godt nok køre mange gange før det omfattende arbejde med at få køernes møg bragt ud var tilendebragt. Så iklædte hun sig sit gamle regntøj, handsker og sikkerhedsbriller, og så startede forårsrengøring i laden med vandslange, kost og spand. Den slange hun brugte til rengøringen, blev også brugt til at vande grøntsagerne med. Ved en og samme lejlighed fik hun den gået efter i sømmene. Nogen gange var den i vinterens løb blevet utæt, hullet, eller en kobling trængte til at blive skiftet, for slangen var sat sammen af mange stumper, nogen gange var stumperne samlet med spændebånd. Som regel skulle noget repareres, og hver gang stødte Anna ind i problemet: hvor har jeg nu lige set den manglende dims her for nylig. Som regel stødte hun så på noget andet som hun skulle have haft brugt for et par dage siden til et andet arbejde.

Nu måtte hun snart tage sig sammen til at rydde op i sit elskede skatkammer- laden. Det som Anna mente kunne kasseres kunne være i en lille sort murerspand-så... det blev som regel kun til en omfordeling af rodet. Men Anna var ikke desto mindre voldsom tilfreds med rokaden. Der blev pludselig plads (til nyt rod). Ja man var jo en sand mester i logistik, hvis man nu selv skulle rose sig lidt.

Det at rydde op kunne jo også bestå i at fordele noget at småtteriet fra rodebunken op på ladens tværbjælker. Det gjorde det hele lidt mere overskueligt, og så flød det ikke så vildt med ragelse rundt om på gulvet længere. Der var mange tværbjælker, så hun var fortrøstningsfuld og glad over den geniale ide hun havde fået. Når hun så også slog et par søm i hist og her, så kunne man også hænge ting op, som ikke kunne stå eller var uhåndterlig på anden måde. Nu kunne oprydningen ligefrem blive sat i system og blive til en sport og ikke kun et idiotarbejde. "Bare i gang" sagde hun til sig selv, men det måtte henlægges til en regnvejrsdag, hvor man alligevel helst ikke foretog sig for meget udendørs. Måske blev det regnvejr en af dagene.